

digt. Det forekommer mig, at denne Energi kunde finde Anvendelse her paa Museums-omraadet. Jeg henstiller dette til Ministeren.

Jeg opfordrer ogsaa Ministeren til at henvende sin Opmærksomhed paa Nationalgalleriet, eller som det hedder: Statens Museum for Kunst. Her staar vi overfor en Anvendelse af Statens Tilskud paa en Maade, som maa vække alvorlig Betænkelighed. Jeg tænker ikke paa de store Summer, der for nylig er anvendt ved Anskaffelse af det Billede af Tizian eller Tintoretto, som har været saa stærkt omtalt i Pressen. Hovedparten af Indkøbssummen er jo kommet andetsteds fra, og Billedet er, selv om det er stærkt overmalet og restaureret, dog af saa stor Værdi — hvad enten det saa maa tilskrives den ene eller den anden Kunstner —, at der kun er god Grund til Taknemmelighed for, at dette Kunstværk er havnet her hos os. Men jeg tænker paa den ultramoderne Kunst, som gør visse Værelser paa Kunstmuseet til et højst uhyggeligt Opholdssted for de besøgende. Dette gælder ikke blot den danske og den svenske Afdeling, men ganske særlig den norske, hvor et grufult Billede af den nu afdøde Kunstner Karsten, kaldet „Korsfæstelsen“, nærmest maa antages at være anskaffet for at bevidne, hvor megen kunstnerisk Raahed der kan præsteres i vor Tid. Jeg opfordrer Tingets Medlemmer og ganske særlig Finansudvalgets Medlemmer til, for saa vidt de ikke allerede har set dette Billede, at aflægge et Besøg paa Kunstmuseet for at se dette Eksempel paa moderne Dymorphism. Og jeg beder om, at man vil overveje, hvorvidt de store Tilskud, som ydes vort Kunstmuseum til Indkøb, er rettelig anvendt, naar de anvendes til Indkøb af den Slags Værker. Jeg tilføjer, at disse Indkøb har fundet Sted, inden den nuværende Direktør tiltraadte.

Trontalen omtaler ikke Lovforslag om et Universitet i Jylland. Jeg haaber, at dette ikke betyder, at dette vigtige Spørgsmaal, som det jo af visse testamentariske Hensyn i Aarhus er paatrængende nødvendigt at faa løst i Aar, er lagt til Side. Studenterantallet ved Københavns Universitet og Hensynet til en forsvarlig Undervisning foruden adskillige andre vigtige Hensyn gør, at det maa betegnes som ligefrem uforsvarligt at skyde denne Sag længere ud, selv om jeg indser, at de finansielle Forhold i Øjeblikket gør, at Løsningen maa ske trinvis.

Jeg vender mig dernæst til Spørgsmaalet om det kongelige Teater. Heller ikke dette

blev nævnt i Trontalen, skønt her er en Sag, som utvivlsomt kræver sin snarlige Løsning. Det kongelige Teaters Regnskab viser, at Statens Forstrækning, som det kaldes, til det nu er oppe paa 9 443 384 Kr., og samtidig er den sidste Sæsons Underskud oppe paa henved 1½ Mill. Kr. Trods Direktørens Udtalelse til Københavnske Blade, der synes at aande Tilfredshed med dette Resultat, maa det siges alvorligt og understreges meget stærkt, at saaledes kan det ikke vedblive at gaa. Man kan her med Rette sige, at de finansielle Forhold maa kræve, at der søges en snarlige Løsning.

I Sommer bragte Bladene en Række Udtalelser af forskellige Rigsdagsmænd, der tydede paa, at der var Stemning for, at Nationalteatret nedlagdes som saadant, eller at det bortforpagtedes til privat Drift under visse Restriktioner. Jeg forstaar vel, at slige desperate Tanker kan komme frem, hvis Forholdene skal vedblive at være saadan, som de er i Øjeblikket ved det kongelige Teater; men jeg tilføjer, at jeg vilde se en saadan Udgang med oprigtig Sorg, og det er mit Haab, at man her endnu i den sidste Time maa kunne finde en tilfredsstillende Løsning.

Naar disse desperate Tanker for Alvor er kommet frem, er det ikke blot paa Grund af den finansielle Misère ved Teatret, men ogsaa fordi der er en voksende Mistro til, at det kongelige Teater, som det nu er, virkelig kan siges at være en kulturel Samfundsfaktor af den Rang og Betydning, som det før har været, og som det bør være. Nu er det jo uimodsigeligt, at Teatrets Drift ikke økonomisk kan bære sig, saa længe der kun er den ene Scene for de tre Kunstarter at virke paa. Selv om Teatret er fri for at betale Husleje og Forrentning af Ejendommen, er det faktisk umuligt, at det med de tre Kunstarter paa den ene Scene kan komme til at forrente sig; men dermed er jo ikke sagt, at det ikke, som det er i Øjeblikket, vil kunne blive ledet paa en mere økonomisk Maade. Det maa fra Rigsdagens Side alvorligt kræves, at der sker Nedsænkninger paa saadanne Omraader som f. Eks. med Hensyn til Engagementer, Lønningen af Kunstnerne og Udstyret ved Iscenesættelsen af forskellige Stykker. Jeg hævder, selv om jeg staar paa det Standpunkt, at det er nødvendigt at gennemføre Dobbeltscenen, at det afgjort paa disse Punkter bør være Ministerens Pligt at optræde med tilstrækkelig Skarphed og Klarhed overfor den nuværende Direktion.

Med Hensyn til Lønningerne nytter det ikke, hvis man nu faar en Forklaring,